

Bestemmelse desangaaende. Først og fremmest afviser Konfistorium altsaa Tanken om, at Rigsdagen skal have Nogetsomhelst med Fundatsen at gjøre, og opregner dernæst forskellige Bestemmelser, der ikke paa nogen Maade kunne komme ind under Rigsdagens Neesfort. Der tales om den akademiske Myndighed, om Universitetets Lærevirksomhed, om de Studerendes Pligter, om Stipendium, om de akademiske Grader, om Examiner, Ting, som man dog kunde tro, paa en eller anden Maade kunde interessere Rigsdagen, og endelig ogsaa om Konfistoriums Sammensætning. Jeg vil tillade mig at fremhæve dette sidste Punkt, fordi jeg tror, at det er det vigtigste. Der kan være Tale om, at Rigsdagen ved dette Lovforslag kunde faae Lyst til at gaa nærmere ind paa Konfistoriums Sammensætning, om det skulde vedblive at gaa efter de nu gjældende Regler efter Anciennitet og Fakulteter, eller om man maatte foretrække en friere Sammensætning af Konfistorium, end nu er Tilfældet; men det er tydeligt, at Konfistorium ingen Anledning finder til at træffe Foranstaltninger til en ny Sammensætning. Det er maaste noget Sigtende, der her gjør sig gjældende, som naar Borgerrepræsentationen ikke føler sig særlig kaldet til at træffe Foranstaltninger til, at en Lov kunde blive givet om en friere Sammensætning af den, og i Almindelighed vil det vel gaa saaledes, at de forskellige Institutter ikke ville være meget villige til at modtage udvidede Regler, efter hvilke de skulde sammensættes, for at nye og friske Kræfter kunne ledes ind til dem. Dernæst gjør Konfistorium opmærksom paa, at hvis en saadan ny Fundats skulde udarbejdes, vilde det kræve et overordentlig vidtløftigt Arbejde. Slikt kunde ikke ske andelsedes end ved, hvad de Herrer jo nok kunne tænke sig: en Kommission, der skulde bestaa af Universitetslærere og, man er saa naadig at tilføje, enkelte Delegerede af Ministeriet. Denne Kommission vilde saa faae et umaadeligt Arbejde, som opregnes; mange Aar vilde der gaa, inden Kommissionen kunde blive færdig med sit Arbejde, og saa siger Konfistorium, at det vilde være urimeligt, om dette Lovforslag, der angaar Lønninger ved Universitetet, skulde ligge og vente paa, at denne Kommission blev færdig med sit Arbejde. Det er rigtigt. Det vilde være urimeligt, at det skulde vare saa længe med dette Lovforslags Ojenemførelse som til et Lidspunkt, da der kunde være Tale om, at en saadan eventuel Kommission kunde blive færdig med Udarbejdelsen af denne eventuelle Fundats. Jeg har megen Sympathi med Lovforslaget, skjøndt jeg paa enkelte Punkter ikke vil kunne gaa ind paa dets Bestemmelser, og derfor vil jeg ønske, hvis der engang skulde kunne komme bedre Tider, hvor der var Udset til, at Lovforslaget kunde komme fra Folkethinget i en god Skikkelse, som Regjeringen vilde modtage, at det da vilde komme til at træde tidligere ud i Livet, end det kunde ske, hvis det skulde

vente paa, at en saadan Kommission blev færdig med sine Arbejder. Konfistorium gjør opmærksom paa, at denne Kommission maatte indhente Erklæringer fra de forskellige Fakulteter. Disse Fakulteter maatte saa igjen henvende sig til de forskellige Professore, og de maatte forsamledes Universitetsgjæring, hvis de skulde udarbejde den Mængde af Erklæringer osv., som behøvedes for at lette Kommissionen dens Arbejde. Og endelig tilføjer Konfistorium — og jeg er nær ved at anse dette for det vigtigste Punkt af det Hele — at hvis man nu igjen skulde komme til en Realitetsbehandling af Fundatsens Bestemmelser, vilde den uundgaaelig kalde en Række af Stridsspørgsmaal tillide, som for Dieblirket kunne siges at hvile. Det er tydeligt nok, at i og for sig har Konfistorium slet ingen Lyst til nogensomhelst ny Fundats. Først siger Konfistorium, at i og for sig har dette Lovforslag, i det Hele Rigsdagen, Intetsomhelst at gjøre med Fundatsens Bestemmelser, for det Andet vil det være et næsten uoverkommeligt Arbejde at frembringe en saadan ny Fundats, og endelig for det Tredie er der ingensomhelst Anledning til at give en ny Fundats. Efter et saa afvisende Svar indser imidlertid Konfistorium selv, at der maa sættes nogen Lindring til, for at disse bitre Piller kunne sluges, og man tilføjer, at man muligvis kunde være villig til at træffe Foranstaltninger til at tilveiebringe en Kodificering, Samling og Ordning af de nu gjældende Fundatsbestemmelser. Det var dertil, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Goos) hentydede. Universitetet havde isinde at frembringe et saadant Grundlag, hvoraf man kunde se, efter hvilke Regler Universitetet nu regjeres og styres. Saa svarer Ministeriet meget spagfærdig, at det var tilfreds dermed, og at det saa maaste vilde være rigtigt at faae en Bevilling til at sætte et saadant Arbejde i værk. Atter her vil Konfistorium imidlertid ikke indlade sig paa en ny Bevilling; det ønsker, at Pengene skulle afholdes af de aarlige ekstraordinære Udgifter til Universitetet. Det meddeles saa, at denne Sag er lagt ihænde paa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds, og det er jo utvivlsomt, at den ikke kunde lægges i bedre Hænder. Men Ministeriet tilføjer da, at man ønsker, at Arbejdet blev fremmet hurtigere, og at man antager, at der maaste dog kunde være Anledning til at søge en Bevilling, hvis det ikke uden en saadan kunde gaa videre hurtig med Arbejdet, og dermed tror jeg endnu, at Sagen har sit Beroende. Nu skal jeg ikke negte, at jeg gjerne vilde spørge den høitærede Kultusminister, om Sagen ogsaa for hans Bedkommende har sit Beroende dermed. Den foregaaende Kultusminister stod maaste i et noget spændt Forhold til Universitetet, ialtfald i et ikke saa venfabeligt Forhold som den nuværende. Den nuværende høitærede Kultusminister har jo gjort sig til Universitetets — jeg veed ikke, om